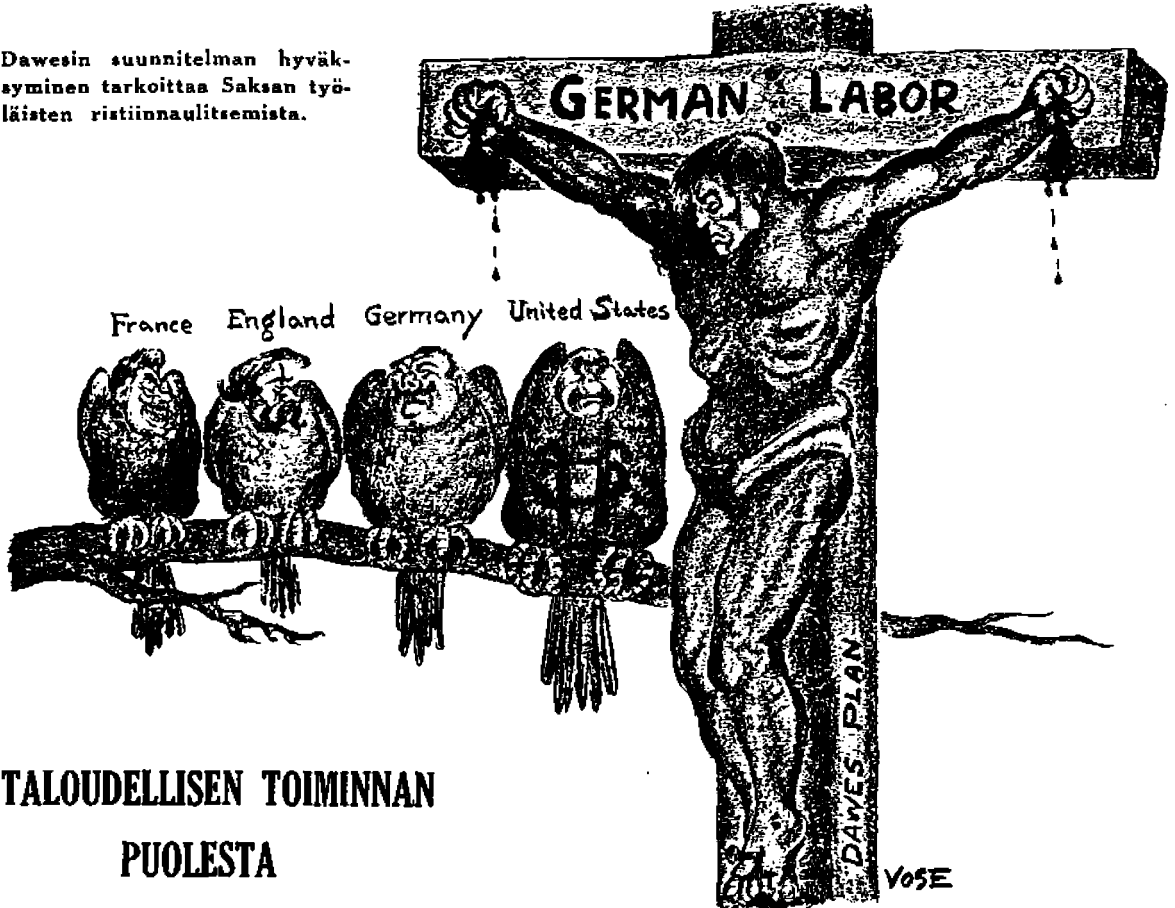

Dawesin suunnitelman hyväksyminen tarkoittaa Saksan työläisten ristiinnaulitsemista.

TALOUDELLISEN TOIMINNAN PUOLESTA

KOKEMUSTEN kautta me opimme. Näin tavataan sanoa. Se ehkä on totta. Kaikki oppivat kokemusten kautta, toiset pikemmin ja toiset hitaammin. Mutta katsellessamme erinäisiä työväenliikkeitä, näemme niiden pyrkimyksissä sellaista, joka pakostakin antaa aiheen ajatella, että jotkut ihmiset eivät opi millään. Mikä kummallisinta, että juuri näitä aineita löytyy runsaasti sellaisissa, jotka väittävät olevansa vallankumouksellisia työläisiä ja näin väittäen haluavat lukeutua edistysmielisten joukkoon. Ilman pitempiä selityksiä lausuttakoon, että tässä tarkoitamme niitä, jotka yhä edelleenkin luottavat "valtiollinen toiminta ennen kaikkea" teoriaan ja sitä käytännöllisissä harrastuksissaan seuraavat.

Jack Landon juuri vähää ennen kuolemaansa kirjoitti: "En ole katkera, olen ainoastaan surullinen lausuessani sen, että näyttää siltä kuin proletariaatti itse saataisi proletariaattimaisuutensa ikekestäväksi." Samassa kirjoituksessa hän teki kysymyksen, että "pelastaako proletariaatti itsensä" ja vastasi, että jollei siihen kuuluvat ainekset itse pelasta itseänsä, niin he ovat pelastamattomia.

Todellakin, jos poliittisten liikkeiden mukana kulkevien aineiden hyväksymää toiminnan tietä täytyy työväenluokan kulkea vapauteensa, niin palkkajärjestelmä ja sille välttämätöin proletariaatti tulee säilymään ijankaikkisesti.

Muutamain viimeisten vuosien aikana ilmeisinä ja kiertämättöminä sekä kumoamattomina tosiasioina esille tulleet tapahtumat ovat olleet niin selviä ja valtiollisen toiminnan turhuutta vakuuttavia, että niiden olisi pitänyt selvittää moisen toiminnan ja sitä koskevat teoriat niin mitättömiksi, että lujimmankin uskovaisen olisi täytynyt niistä luopua. Mutta niin vain ei ole käynyt. Vielä edelleenkin siihen luottavat suuret joukot, niiden joukoissa ollen sellaisia, jotka ovat sitä vuosikymmeniä "toteutaneet" ja niin huonoilla tuloksilla, että ei ole minkäänlaista mainitsemisen arvoista seikkaa puolustukseksi ja nähtäväksi esitettävänä. Tarkoitamme seikkaa, joka kumoamattomasti vakuuttaisi, että työväenluokan vapautuminen tulee tapahtumaan "ennen kaikkea" ja yksipuolisen valtiollisen toiminnan kautta.

Olemme nähneet, kuinka koromunistit, sosialistit ja monen muunlaiset "listit", jot-

ka väittävät edustavansa yksinomaan työläisiä, ovat päässeet valtiovallan ohjaksiin. Näin on tapahtunut useissa Euroopan maissa. Mutta emme vielä ole nähneet, että palkkajärjestelmä olisi hävinnyt, emme edes sitäkään, että nämä anieksat ja puolueet päästyään valtaan olisivat sen jälkeen tiiviisti palvelleet palkkatyöläisten etuja, näiden jokapäiväisten parannusten hankinnassa. Mutta olemme usein, kaikissa tapauksissa, nähneet sen, että poliittisten työväenpuolueiden esimiehet ovat unhoittaneet kaikki ne lupaukset, joita he mahdollisesti ovat tehneet silloin, kun ovat valtaan pyrkineet.

Olemme nähneet kuinka "sosialistiset" ministerit ovat nimensä allekirjoittaneet kansainvälisen kapitalismin keskinäisten riistosopimusten vahvistamiseksi, lupautuneet siten kaikkien käytettävänä olevien voimien avulla valvomaan, että nuo sopimukset ja suunnitelmat käytännössä toteutetaan. Vasta hiljattain Lontoossa sovittiin siitä, että amerikalaiset rahakapitalistit saavat huomattavan kontrollin Saksan taloudelliseen elämään. Siitä seurauksena ollen Saksan työläiset saavat entistä ankarammin puskea töitä, kärsiä nälkää ja puutetta, jotta irtautuisi kylliksi yliarvoa ulkomaalaisten ja kotimaisten kapitalistien hyväksi. Tämän sopimuksen alle luonnollisesti kirjoittivat nimensä "sosialistiset" ministerit.

Jotkut sanovat, että he ovat pettureita, koska valtaan päästyään unhoittivat entiset lupauksensa ja entiset teoriansa. Olisi kuitenkin epäjahdonmukaista myöntää tämän pitävän paikkansa kaikissa tapauksissa. Nämä valtaan päässeet työläisten poliitikoitsijat voivat olla täydellisesti rehellisiä, jollei muille, niin ainakin itselleen. Jos me väittäisimme niitä epärehellisiksi, niin silloin me tunnustaisimme heidän asemassaan voitavan tehdä jotain suuremmoista työläistenkin hyväksi, kunhan vain satuttaisiin löytämään täysin rehellisiä yksilöitä. Politikoijsijain tapa on selittää, että "he" luopuivat entisistä opeistaan ja "pettivät" teidät, mutta kun "me" pääsemme valtaan, niin silloin tulee toisin tapahtumaan. Näin täytyy selittää ja sivuuttaa asioiden todellinen puoli, joka on se, että *valtiovallan ja sen ohjaksissa olevain yksilöiden täytyy palvella niitä, jotka ovat taloudellisesti voimakkaimpia yhteiskunnassa.* Eihän sovi sanoa, että meillä työläisillä ei ole taloudellista voimaa, jonka avulla voisimme pakoittaa valtiovallan yhteyteen kuuluvat eri organit palvelemaan meitä. Näin jos sanotaisiin, niin se johtaisi työläiset ajattele-

maan ja suunnittelemaan, kuinka voidaan saada tuo tarvittava taloudellinen voima. Ja tällainen ajattelu luonnollisesti johtaisi lopulta käsittämään taloudellisen järjestäytymisen välttämättömyyden. Mutta kun selitetään, että "he," pettivät teidät, niin saadaan aikaan ajatus, joka kannustaa kiintymään kiinni seurauksiin ja syyt siihen, miksi "he" pettivät, jäävät huomioon ottamattomiksi sivuasioiksi.

Kaikilla seurauksilla on syynsä. Niinhän materialistit selittävät. Siis siihenkin, että poliittiset työväenpuolueet ovat ana kääntyneet palvelemaan kapitalisteja sen jälkeen kun ovat valtaan päässeet, on olemassa vissit ja löydettävissä olevat syyt. Nämä syyt voidaan löytää yhteiskuntataloudellisesta elämästä, eikä yksilöiden persoonallisista luonteista.

"Marxilaisuus selittää", sanoo Pannekoekin, "kaikkien ihmistoimien historiassa ja politiikassa johtuvan aineellisista, erityisesti taloudellisista oloista. Alati uudestaan esitetty porvarillinen väärintulkinta syyttää meitä siitä, että me kiellämme ihmishengen olemisen, teemme ihmiset kuolleiksi välineiksi, taloudellisten voimien nukeiksi. Tätä vastaan esitämme me aina, että ei marxilaisuus selitä henkeä olemattomaksi. Kaikki mikä ihmisen panee liikkeelle, sen on häneen mentävä henkistä tietä. Hänen toimintansa määrääjänä on hänen tahtonsa, kaikki mikä hänen hengessään ajatuksena, periaatteina, vaikutusvoimina elää. Mutta marxilaisuus sanoo, että tämä henkinen puoli ihmisessä an kokonaan ympäröivän aineellisen maailman tuotetta, että siis taloudelliset olot vain sen kautta määräävät hänen toimintansa, että ne vaikuttavat hänen henkeensä ja määräävät hänen tahtonsa. Yhteiskunnallinen vallankumous kapitalistisen kehityksen seurauksena tapahtuu vain sen kautta, että taloudellinen ympäristö ensin uudistaa proletariaatin hengen, antaa sille uuden sisällön ja kääntää hänen tahtonsa siihen suuntaan."

Ne, jotka kontroleeraavat ja omaavat taloudellisen ylivallan, määräävät valtion perusteelliset tehtävät. Valtiovallan yhteyteen kuuluvat tehtävät, kuten lainlaadinta ja muut sellaiset, voivat joskus nimellisesti tarkoittaa niiden parasta, jotka ovat taloudellisesti sorronalaisessa asemassa. Mutta ne aina tähtäävät vallitsevan järjestelmän lujittamiseen, koska ne yrittävät paikkaila niitä epäkohtia ja puutteellisuuksia, jotka syntyvät vallitsevan yhteiskunnan taloudellisessa elämässä löytyvistä ristiriidoista. Koskaan ei ole laadittu ja käytännössä toteutettu lakia, jolle vaativat syyt eivät ole

taloudellisessa elämässä löydettävissä.

Hiljattain julkaistiin eräässä porvarilehdessä lausunto, joka sattuvasti kuvaa kuinka suureksi jonkun yksilön vaikutusvalta voi tulla poliittisessa elämässä, jos tällä yksilöllä on takanansa aineellisia voimia. Siinä sanottiin J. P. Morganista seuraavasti:

“J. P. Morgan on tällä kertaa maailman suurin poliittinen voima. Hän hallitsi republikaanien konventsionin ja sitten demokraatien konventsionin. Hän jo kauan sitten haarnesti elefantin ja nyt hän valjastaa aasin. Tämän kaksipuolueisen valjakon hän kiinnittää Amerikan sotavaunuun ja tällä, perätysten valjastetulla, valjakolla hän ajaa meitä, 110,000,000 ihmistä, edestakaisin kansainvälisellä viertotielä, vuokratien meistä jotkut tälle valtakunnalle, jotkut tuolle valtakunnalle ja, hyvin mahdollisesti, myy meidät kaikki jollekin valtakunnalle, jos häntä tyydyttävät sopimukset voidaan järjestää.”

Morgan ei suinkaan ole saanut omaansa poliittista voimaa siksi, että hän olisi henkisesti “yliluonnollisesti” kykenevä, vaan siksi, että hänellä on suunnaton vaikutusvalta tämän maan ja monien muiden maiden taloudelliseen elämään.

Työväenliikkeen politikoitsijoita, ainakin osalta, nimittäin niitä, jotka vilpittömässä tarkoituksessa pyrkivät palkkatyöläisten etujen mukaiseen vallankumoukseen, voitaisiin tavallaan nimittää “kärsimättömiksi vallankumoukselliseksi.” He uskovat voivansa tehdä “pikaisen vallankumouksen”, valtaamalla valtiiovallan, vaikka todellisessa vallankumouksessa tarvittavat voimat eivät ole kehittyneet. Sellaiset yritykset kuitenkin ovat turhia, luokkataistelussa ei voida diplomaattisia keinoja ja narraamista apuna käyttäen päästä eteenpäin. Siinä tarvitaan voimaa, ennen kaikkea taloudellista voimaa.

Yhteiskunnalliseen vallankumoukseen,

vallankumouksellisten palkkatyöläisten etujen ja tarkoitusten mukaiseen päämäärään johtava tie kulkee suurien vaikeuksien, terävien kompastuskivien ja vaikeasti yli päästävien rotkojen kautta. Sitä tietä eteenpäin kulkevat ainekset, jotka useissa tapauksissa, varsinkin varsinaisten raivaustöiden aikana, joutuvat kärsimään, uhraamaan ja taistelemaan sanoin kuvaamattomalla tavalla. Heidän voimansa ovat vähäiset. Siksi nämä voimat tarvitseisi käyttää mahdollisimman tehoisalla tavalla, eikä kuluttaa niitä tavalla, josta ei ole juuri minäänlaista hyötyä, edes välillisten parannusten hankinnassa, puhumattakaan lopulliseen päämäärään nähden. Vallankumouksellisten työläisten tulisi aina muistaa, että sellaiset teoriat, jotka eivät käytännössä sovellu ja tuota tuloksia, ovat mitättömiä ja sellaisenaan hyljättävä, vaikka ne näyttäisivät ja kuullostaisivat kuinka kauniita tahansa. Teoria ja käytäntö kulkevat yhdessä, käsikädessä. Niitä ei voida luokkataistelussa eroittaa toisistaan, jos mieltään onnistua.

Palkkaköyhälistö, yhteiskunnalliseen vallankumoukseen pyrkivä luokka, voi vallata yhteiskuntataloudellisen elämän kontrollin ja pitää sen hallussaan taloudellisen tärkeytensä ja voimansa perusteella. Vain niiden kautta ja avulla. Teoreettisella väittelyllä ei voida vaikuttaa ratkaisevasti yhteiskunnallisen elämän perusteihin. Palkkatyöläisten voiman täytyy kohota yläpuolelle kaikkia heitä vastassa olevia voimia. Vasta siten he voivat viedä tarkoituksensa perille. Palkkaköyhälistön voima ensiksikin perustuu sen lukumäärään ja sen taloudelliseen merkitykseen. Mutta nämä tekijät eivät sellaisenaan ole ratkaisevia. Niiden ohella täytyy kulkea tieto ja järjestyminen. Esimerkiksi tämän maan palkkatyöläiset lukumäärältään ja taloudelliselta merkitykseltään

ovat niin voimakkaita, että he voisivat mil-lä hetkellä hyvänsä vapauttaa itsensä riis-ton alaisuudesta. Mutta heiltä puuttuu tie-toisuutta, tarkoitamme luokkatietoisuutta, ja järjestyneisyyttä. He ovat hajanaisia.

Järjestyminen tarkoittaa ennen hajanai-sten voimien kokoamista yhdeksi kokonai-suudeksi. "Sen sijaan, että yksilön tahto en-nen oli muista riippumaton, merkitsee jär-jestyminen yhtenäisyyttä, kaikkien eri tah-tojen samaa suuntaa. Niin kauan kuin yk-sityisten atoomien voimat ovat suunnatut kaikille tahoille, tuhoavat ne toisensa vai-kutuksen ja on niiden kokonaistulos nolla; mutta kun ne kaikki suuntaavat yhtä kohti, on koko joukko tämän voiman, tämän yh-teistahdon takana." Järjestymisen täytyy tapahtua luokkaetujen perusteella. Muutoin ei järjestyminen tuota cheää voimaa. Kos-kaan eivät taloudellisten etujensa puolesta erilaisessa asemassa olevat ainekset voi toimia yhtenäisesti kysymyksissä, jotka kos-kevat näiden yksitöiden taloudellisia etuja. Sellaisissa asioissa, jotka ovat ulkopuolella taloudellisia kysymyksiä, voivat joukot toi-mia massoina, s. o. voimina, jotka ovat eri-

laisessa taloudellisessa asemassa olevista ai-neksista kokoonpantu.

Poliittinen toiminta on lukemattomain kokemusten kautta osottautunut mitättö-mäksi palkkatyöläisille, sikäli kuin yhteis-kunnallinen vallankumous on kysymykses-sä. Siksi olisi aika siitä kaikkien niiden palkkatyöläisten, jotka haluavat edistää työväenluokan vallankumouksellista pää-määrää, luopua. Taloudellinen järjestymi-nen ja toiminta täytyy tulla tärkeimmäksi palkkatyöläisille, jos he mielivät koskaan vapautua. I. W. W. järjestää työläisiä ta-loudellisesti, teollisuusunionismin mukaises-ti. Se hyväksyy riveihinsä vain sellaisia, joiden taloudellinen asema luokkanäkökan-nalta katsoen on yhdenlainen. Se ei hyväk-sy riveihinsä sellaisia, joiden taloudelliset edut ovat palkkatyöläisten eduille vastak-kaiset. Se käsittää, että taloudellisessa toi-minnassa eivät voi yhtenäisesti toimia sel-laiset ainekset, joiden taloudelliset edut o-vat erilaiset. Siihen kannattaa kaikkien palkkatyöläisten yhtyä ja alkaa taistele-maan sen riveissä.
Kappale Puhetta.

TYÖMAAKESKUSTELUA TALOUSOPISTA

KOSKA olet palkkatyöläinen, niin joudut myy-mään työvoimaasi. Palkkatyöläisillä ei ole mitään muuta myytävää. Siis ei sinullakaan, kos-ka olet palkkatyöläinen. Työvoimasi myyt työvoi-man ostajalle, työnantajalle, joka tarvitsee sitä. Tyvoimasi ostaja ei osta sitä hyväntekeväisyydes-tä, tai siksi, että hän haluaisi auttaa sinua tuon ainoan "omaisuutesi" — työvoiman — myynnis-sä. Ei. Hän ostaa työvoimasi vain vississä tarkoi-tuksessa — kuluttaaksensa sen teettämällä työtä. Minkä takia hän teettää työtä? Siksikö, että hän nauttisi siitä kun näkee sinun tekevän työtä? Ei. Hän teettää sinulla työtä saadaksensa voittoa si-nun työstäsi. Kuinka hän saa voittoa sinun työs-täsi? Voitko vastata tähän kysymykseen? Voit. Niinkö? Oletko varma, että vastauksesi on oikea ja täydellinen? Millä voit sen todistaa.

Mitä ovat alhaiset hinnat? Mitä ovat korkeat hinnat? Entäs monopoliseeratut hinnat, mitä niis-tä tiedät? Palkkatyöläisenä ollen kuulet paljon puhuttavan palkoista. Niistä itsekin usein puhut. Tiedätkö selittää talousopillisesti, mitä ovat pal-kat? Työajan pituudesta myös usein olet kuullut puhuttavan. Itsekin siitä olet puhunut. Mitä siitä olet puhunut?

Edellä oleviin kysymyksiin sisältyy paljon, pal-jon sellaista, mikä on hyvin läheistä jokaiselle palkkatyöläiselle. Siis sinullekin. Niihin kannat-taa kiintyä. Samalla kun niihin sisältyy paljon,

ne ovat sellaisia kysymyksiä, että niiden täydelli-nen käsittäminen vaatii talousopin tuntemusta. Jos ken tahansa haluaa päästä selville talousopia-ta, edes jossain määrin, niin hänen täytyy sitä tutkia, lukea sellaisia kirjallisia tuotteita, joissa sitä selitetään. Vain harvat kirjallijat voivat sel-ittää talousoppia oikein ja vielä harvemmat niin yksinkertaisessa muodossa, että sitä voi helposti ymmärtää.

Mary E. Marcy, joka joku vuosi sitten kuoli, oli yksi kyvykkäin marxilaisen talousopin tulkit-sija, mitä Amerikassa on tähän mennessä tunnet-tu. Hän on saanut erikoisen tunnustuksen siitä, että voi selittää talousoppia hyvin yksinkertai-sella tavalla, siten, että sitä kaikki voivat ymmär-tää. Useat Amerikan suomalaiset, varsinkin sel-laiset, jotka ovat pitemmän ajan seuranneet In-dustrialistia, ovat lukeneet Marcyn kirjoituksia. Niitä on aina silloin tällöin suomennettu.

Nyt jokainen on tilaisuudessa saamaan Marcyn kirjoittaman pienen kirjasen "Työmaakeskustelua Talousopista". Kirjan on suomennuttanut ja kus-tantanut Workers Soc. Pub. Co.:ia. Sitä saa tila-ta sanotulta liikkeeltä osoitteella: Workers Soc. Pub. Co. Box 464 Duluth, Minn. Kirjasen hinta on erittäin halpa, ainoastaan kymmenen senttiä. Jokaisen palkkatyöläisen tulee hankkia mainittu kirjanen itsellensä. Siihen kulutettua kymmentä senttiä ei voi millään muulla tavalla hyödyllisem-min käyttää. Siis hankkikaa kirjanen itsellenne.